

Collecteweek voor Hospice Oudewater

Tekst: Cock Verkerk

Week 17, van 23 tot 28 april stond op de kalender om te collecteren voor Hospice Oudewater. Alle voorbereidingen waren getroffen; wat betreft de lijsten van collectanten, wijken en straten, door de vrienden van het Hospice.

Mijn vrouw en ik kregen onze eigen straat. Zij oneven en ik de even nummers, maandagavond na het eten ieder op pad met onze bussen. Hoe zou het ontvangen worden, "Lopen voor ons eigen Hospice Oudewater"? In mijn belevingswereld zou het goed moeten gaan, iedereen vindt dit toch een prachtig iets!

De nummers die niet thuis zijn, werden op een blokje papier geschreven, om een volgende keer toch de mensen thuis aan te treffen. 's Avonds na de collecte aan de keukentafel, samen met mijn vrouw hebben we onze ervaringen gedeeld en ons verrast over het feit dat er zo goed gegeven werd. En alle positieve reacties van mensen. Maar ook reacties die wij soms niet konden plaatsen. Ik heb namelijk in het verleden ook voor andere stichtingen gelopen in dezelfde wijk, bijvoorbeeld bij deze heer. We kregen nu precies dezelfde reactie van hem. Niet positief dus.

Dit maakte mij toch enigszins nieuwsgierig en ben met een folder en Nieuwsbrief toch nog een keertje langsgesgaan. Misschien zijn er nu wel mensen die denken, wat een...., maar

ik kwam de tweede keer niet om te vragen, maar om te geven. Ik belde aan, maar er werd niet opengedaan, waarna ik de folder en Nieuwsbrief in de bus heb gedaan. In de tuin van dit huis zat de heer die ik zojuist had gemist. Ik sprak hem aan en zei dat ik een folder van het Hospice in de bus had gedaan. Hij wist niet wat het Hospice was en had geen idee wat we daar allemaal deden. Ik heb hem uitgelegd wat het Hospice inhoudt, dat we er niet alleen voor de gasten zijn, maar ook voor de mantelzorgers. Hij vertelde op zijn beurt over zijn gehandicapte zoon en hoeveel bewondering hij heeft voor het werk wat mensen in de zorg doen. Ons gesprek duurde een klein half uurtje en op het laatst pakte hij zijn portemonnee en zei: "Jij krijgt geld van mij!" Hij draaide zijn beurs om en alles wat erin zat, ging in de collectebus. We gingen met een heel mooie ervaring uit elkaar.

Voor mij als collectant was het een mooie ervaring om zoveel positieve reacties te ontvangen en gesprekken te voeren over ons Hospice; hoe gewaardeerd het wordt onder de bevolking van ons Oudewater.

Giftenbox

We hebben een giftenbox in ons bezit, deze is te gebruiken bij jubilea, condoleances ed. Zaterdag 2 juni mochten we een royale gift in ontvangst nemen vanwege een 12 ½ jarig jubileum.

Het hospice op Facebook

Ook Hospice Oudewater zit op Facebook. U kunt ons volgen en "liken" op: facebook.com/stichtinghospiceoudewater

Stichting Hospice Oudewater

Hekendorperweg 2B
3421 VK Oudewater
0348 - 50 68 03
www.hospiceoudewater.nl
informatie@hospiceoudewater.nl
bestuur@hospiceoudewater.nl
NL 10 RABO 0162 6567 50
De stichting heeft een ANBI status

U kunt vriend van de stichting worden:
Stichting Vrienden van Hospice Oudewater
T.a.v. Dhr. H. Dionisius
Lijnbaan 2, 3421 JH Oudewater
vrienden@hospiceoudewater.nl
NL 71 RABO 0304 0418 82

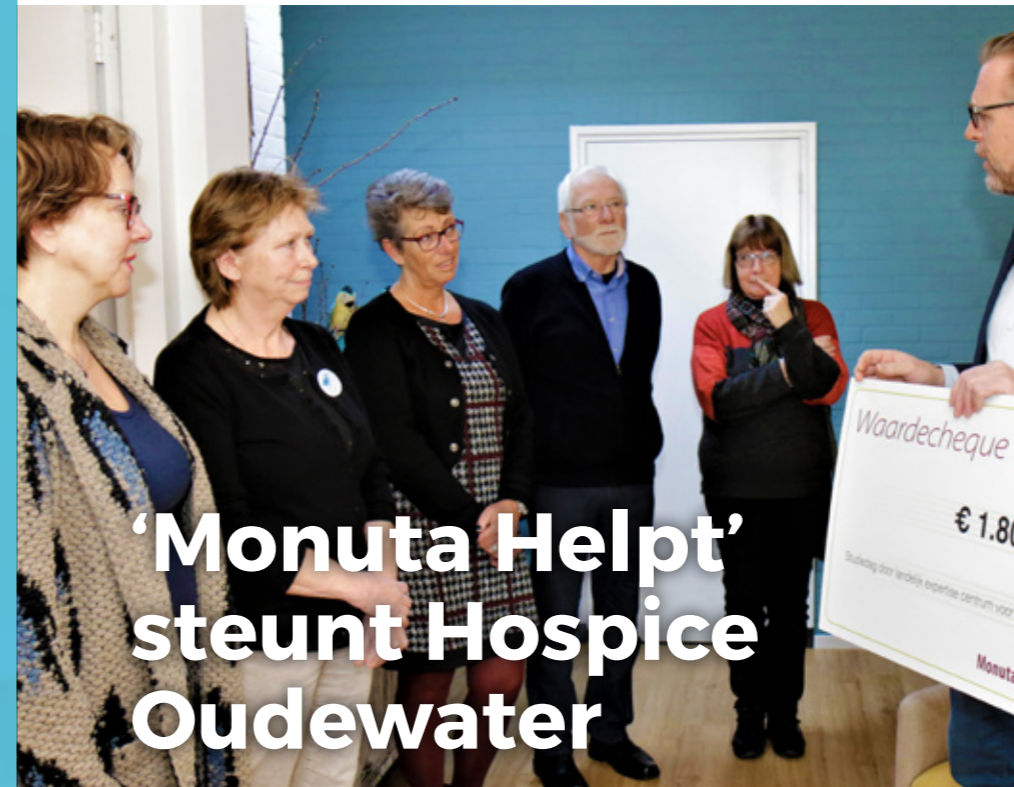

STICHTING HOSPICE OUDEWATER

NIEUWSBRIEF

juni / juli 2018 voor vrienden van Stichting Hospice Oudewater

'Monuta Helpt' steunt Hospice Oudewater

Op 22 februari kwam de heer Robert Landsman van Monuta met een mooie gift. In het kader van "Monuta Helpt" wordt een paar keer per jaar een organisatie uitgekozen om deze financieel te ondersteunen.

"Monuta Helpt" kiest daarvoor mooie lokale initiatieven en projecten die eraan bijdragen dat niemand alleen afscheid hoeft te nemen. Deze gift is bestemd voor scholing en training van de vrijwilligers.

Mede daarom werden Ria de Vor en Karin Sluijs uitgenodigd hierbij aanwezig te zijn en werd de cheque van € 1.800,- ook juist aan hen overhandigd.

Robert Landsman gaf tijdens dit gesprek aan dat hij bereid is een avond te verzorgen voor de vrijwilligers, en dan met name over de laatste verzorging.

Monuta, dankuwel!

Zorg in de nacht

Mag ik me aan u voorstellen; mijn naam is Roos Pronk, ik ben verpleegkundige bij PlusZorg en samen met 2 andere collega's van PlusZorg vorm ik het team dat nachtzorg verleent in het hospice in Oudewater. Vierstroom geeft overdag de zorg, tevens zijn er 2 coördinatoren en veel vrijwilligers actief. Het contact met elkaar is goed en open, het hospice in Oudewater is een klein hospice en een fijne plek.

Mijn werk is heel bijzonder, dat ik onderdeel kan en mag zijn van het laatste stukje van iemands leven is een eer voor mij! Voorop staat dat iedere gast (bewoner hospice) zelf bepaalt hoe hij zijn of haar leven er in deze periode uitziet, zelfregie is en blijft belangrijk. Daarnaast is het zo, doordat ik iedere week een aantal nachten aanwezig ben in het hospice, een stabiele factor ben voor de gast in de nacht, je kunt een vertrouwensband opbouwen. Ik bied maatwerk en comfort; iedere nacht

bekijk ik weer opnieuw wat de gast nodig heeft om zo goed mogelijk door de nacht te komen. Dit is heel divers; van het helpen met toiletbezoek tot het aanreiken van medicijnen of een boterham met een kopje thee. Iemand toedekken met een warme deken. Of even met de gast een gesprekje hebben indien deze daar behoefte aan heeft.. vaak zie je toch dat men in de nacht wat meer piekert en kwetsbaar is ..maar er wordt ook gelachen. Het kan ook zijn dat een gast juist niet wil praten.. en dat mag ook! Goed kijken, observeren, luisteren, je 'voelsprietten gebruiken', er soms 'gewoon zijn' voor de gast is erg belangrijk! Zo maakte ik al eens mee dat een gast eigenlijk niet zoveel zorg wilde in de nacht en weinig emoties liet zien. Tijdens een van mijn nachten waarin ik zorg aan het bed gaf pakte de gast opeens mijn hand en hield deze stevig vast. Ik voelde dat ik niet zoveel moest zeggen.. alleen al dit contact, blikken uitwisselen en de stilte op dat moment waren genoeg.

Of die keer dat er een gast overleed in mijn nachtdienst. De gast was al in een diepere slaap en iets onrustig. Toen ik diens kamer binnenkwam en begon te praten leek het alsof de gast hierop reageerde, de onrust verdween. Dit is gebeven tot het moment dat de gast, in het bijzijn van familie, overleed. Dit was een rustig moment, er was harmonie.

Tijdens en na de laatste uren van de gast heb je niet alleen de zorg en begeleiding van de gast maar ook de familie. Er is veel ruimte voor het uiten van emoties, het uitwisselen van gedachten. Ik ben dan ook tevreden als ik aan het einde van mijn dienst weet dat een gast comfortabel is. Of dat familie me heeft laten merken tevreden te zijn over het verloop van de van de laatste uren (dagen, weken) van een gast. Daar doe ik het voor!

Training VPTZ

In oktober hebben wij, Ria de Vor en Corrie de Wit, deelgenomen aan een training van de VPTZ (Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg).

Al vroeg in de morgen gingen wij met de auto op weg naar Hotel Boschoord in Oisterwijk. We hadden er zin in, ook al vonden we het best een beetje spannend. Zouden we er veel van leren? Zou de groep wel leuk zijn? Hoe zou de trainer zijn? En zo nog veel meer vragen.

Ruim op tijd kwamen we aan. Dit gold ook voor de 12 overige deelnemers en om 10.00 uur kon het programma van start gaan. Wij waren ingeschreven voor Module 1: Afstemming op de ander. Deze module handelde uitsluitend over communicatie. In ons werk van zeer wezenlijk belang.

Na een leuke en ontspannen kennismakingsronde door trainer Ans voelden we ons al snel thuis in de groep.

Enkele deelnemers werkten niet in een hospice, maar in de terminale thuiszorg. Ons hospice met zijn 2 kamers was de kleinste in zijn soort. Dat wij alléén diensten draaien werd als heel bijzonder ervaren. Het was verrijkend om van de andere deelnemers te horen hoe het er in hun hospices aan toe gaat.

Maar nu terug naar het programma m.b.t. communicatie. Wat kwam er zoal aan de orde? We hebben o.a. behandeld: het Johari Venster (het model helpt mensen hun communicatie beter te begrijpen), de Roos van Leary (inzicht in gedrag en het effect van gedrag), feedback geven en ontvangen, actief luisteren en het stellen van vragen (open, gesloten, suggestief enz). Het studiemateriaal hadden we reeds thuis via de mail kunnen bestuderen. Dat was heel zinvol en ook nodig, want het was best veel wat we over ons heen kregen. We werkten steeds in kleine groepjes aan een opdracht

om het daarna weer plenair te bespreken. Het hele programma zat goed in elkaar en er was voldoende afwisseling in de verschillende onderdelen. Ans wist de juiste toon te treffen zodat we ons veilig voelden. We hebben er zeker weer het nodige bij geleerd. Ook van elkaar. Soms was het herhalen van wat wij al in de introductie cursus of eerdere opleidingen behandeld hadden. Maar dit was absoluut niet vervelend, integendeel. Hierbij bedenkend dat wij ook nog genoten hebben van een ontbijt, 2 lunches, een 3-gangen menu, drankjes, snacks en volop koffie en thee. Tevens de beschikking hadden over een ruime tweepersoonskamer (voor 1 persoon). Wat een luxe allemaal!

Met een Certificaat VPTZ Academie op zak en een hoofd vol communicatie redenen wij met een goed gevoel weer terug naar Oudewater. Wij zien nu al uit naar module 2!

Ria en Corrie

Voor het volgen van een VPTZ training betaalt het Hospice een eigen bijdrage, aangevuld door subsidies van de regering.

Info vanuit het bestuur

In de eerste helft van 2018 hebben de ontwikkelingen binnen het Hospice niet stilgestaan.

In de vorige nieuwsbrief van december 2017 hebben we vermeld, dat Mary-Ann Eijs en Sjanie Hoogenboom als eerste en tweede coördinator zijn benoemd. Zij hebben zich inmiddels ingewerkt in het hospice en hebben beiden een vaste aanstelling gekregen. In het afgelopen half jaar hebben we in het hospice vrijwel constant gasten mogen verzorgen. Wij zijn heel erg blij met de niet aflatende zorg die de vrijwilligers

elke dag weer geven aan onze gasten. We kunnen daar met recht trots op zijn! In de maand april, rondom ons tweejarig bestaan, is er een huis-aan-huiscollecte geweest binnen Oudewater voor ondersteuning van ons hospice. Mede door inzet van vrijwilligers en collectanten is er een bedrag opgebracht van ongeveer € 6.000,-. Een geweldige bedrag dat duidelijk maakt dat het hospice binnen Oudewater niet meer weg te denken is. Hartelijk dank aan de inwoners van onze stad.

Het bestuur is inmiddels druk bezig

met overleg over toekomstige huisvesting van ons hospice. Op dit moment is er nog geen duidelijkheid over de sloop van het gebouw Schuylenburcht. Dat er wat gaat gebeuren ten aanzien van toekomstige huisvesting van ons hospice is duidelijk. Hoe het allemaal verder gaat is nog onduidelijk. Het bestuur is echter wel optimistisch over de toekomst van ons hospice: Het hospice is heeft zijn bestaansrecht verworven binnen Oudewater.

Namens het bestuur van de stichting, Arie J. Breur, voorzitter

Een hartverwarmend en menselijke opvang

In de lente van 2016 kreeg mijn moeder Elly vage klachten. Ze was vermoeid, had veel last van haar rug. Af en toe ging het wat beter, maar echt beter werd het niet. Na veel onderzoeken werd longkanker vastgesteld. Heel erg naar nieuws voor moeder en ons als naasten.

Zij liet zich echter niet uit het veld slaan en ging de strijd aan. Ik heb altijd veel respect gehad voor de moed en het uithoudingsvermogen van mijn moeder tijdens de ziekte. Men heeft het vaak over de strijd, of het vechten, tegen kanker. Ikzelf ook hierboven. Een ongelukkige uitdrukking eigenlijk. Het impliceert dat de mensen die aan de ziekte overlijden dus verliezers zijn, dat ze het niet hard genoeg geprobeerd hebben. Dat is naar mijn mening ver buiten de waarheid. De ene heeft wat meer geluk dan de andere. Een vechtershouding helpt uiteraard wel, maar sommige gevechten kun je niet winnen.

De eerste behandelingen waren zwaar maar succesvol, de tumoren waren niet meer te zien op de scans. Elke 3 maanden volgden de controles. Helaas was de kanker te snel weer terug. Ook nu sloeg de behandeling in eerste instantie aan. Bij latere controles bleven de tumoren stabiel, een goed teken. Ondanks dat voelde Elly zich eind 2017 toch niet goed. Last van verminderde motoriek en evenwichtsstoornissen. De kanker bleek zich uitgezaaid te hebben in haar hoofd. Ze werd in het ziekenhuis opgenomen, waar helaas bleek dat geen verdere mogelijkheden tot

behandeling meer waren. Ze zouden meer kwaad dan goed doen.

Door de problemen was het voor mijn vader niet mogelijk om zelfstandig voor mijn moeder te zorgen. We werden voorgelicht over de mogelijkheden: 24 uur zorg thuis of moeder naar een hospice brengen. Nogal een heftige en confronterende keuze, zeker voor moeder zelf. Na wat overleg besloot moeder dat ze het liefste naar een Hospice wilde. Via via hadden we goede verhalen over het hospice in Oudewater gehoord. Na een belletje was de coördinator van het hospice Oudewater dezelfde avond nog in het ziekenhuis voor de intake.

Veel vragen, vooral van praktische aard. De coördinator benadrukte enkele malen dat het Hospice een 'bijna thuis huis' is. Het moet bijna net zo zijn als thuis. Op 4 december 2018 werd Elly opgenomen in het Hospice te Oudewater. Natuurlijk even wennen voor iedereen. Al snel werd duidelijk dat het echt een 'bijna thuis huis' is. Alles wat je thuis zou doen, kan gewoon. Zelf eten maken en met de familie samen eten, vrienden en familieleden over de vloer, allemaal geen probleem. Met als grote voordeel dat je weet dat je moeder in goede

handen is als je er zelf niet bent.

Overdag is er altijd een van de vrijwilligers en 's nachts een verpleegkundige. De vrijwilligers zijn stuk voor stuk toppers. Ze offeren onbaatzuchtig hun vrije tijd op om mensen een zo fijn mogelijke laatste tijd te laten doorbrengen. Dat vinden ze allemaal heel normaal, maar dat is het zeker niet.

Met kerst is mijn moeder nog door stichting Ambulancewens naar Overveen gebracht, waar we met de hele familie een mooie kerstdag gevierd hebben. Net als het hospice een erg fijne, hartelijke organisatie die door vrijwilligers zijn mooie werk kan doen.

Zelf heb ik nooit eerder te maken gehad met een hospice, gelukkig maar. Maar deze ervaring heeft mij wel de waarde van dit soort organisaties geleerd. Samenvattend kan ik zeggen dat ik de opvang van mijn moeder als hartverwarmend en menselijk, in een lastige tijd, kan omschrijven.

Craag wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om alle mensen die het hospice in Oudewater mogelijk maken hartelijk te bedanken.

Precies een maand na aankomst overleed Elly, op 4 januari 2018.